48ste jaar. — Nr 135. Zaterdag, 9 November 1901.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 2 dinsdags, 2 donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

De personen die een ABONNEMENT *nemen aan den* POSTRIJDER *voor het jaar* 1902, *zullen het blad* **kosteloos** *ontvangen, van den dag hunner inschrijving tot aanstaande Nieuwjaar.*

EENE NIEUWE PREMIE

aan onze GEABONNEERDEN.

Wij bieden, dit jaar, onze geabonneerden *een nieuwe, gansch buitengewone* **premie** aan, bestaande in een *PORTRET IN PASTELTEEKENING* 40 × 30 op bristol 65 × 50, van den persoon waarvan de geabonneerde eene zeer goede lichtteekening (photographie) zal zenden aan onzen schilder **M. TH. LAFORCE.**

Dit slag van portret, waarvan onze geabonneerden zich de zachtheid, de fijnheid en de goede uitvoering kunnen overtuigen, heeft eene waarde van **[illegible]**. Wij leveren het bij uitzondering aan onze geabonneerden

voor 18 fr.

Niettemin, daar een groot getal onzer geabonneerden, sedert verscheidene jaren, bij middel van onze jaarlijksche premiën van portretten in olieverf, eene galerij vormen van hunne gansche familie en van hunne vrienden, willen wij hen niet beletten er mede voortte gaan, en zal degenen, die zulks verlangen, schenken wij nog

kosteloos

het portret visietkaart, en voor **6 fr. 50** het prachtportret op paneel 14 × 10, met het kader 32 × 28 een luisterrijk [illegible] vormende.

Om de premiën te bekomen, hoeft men aan het hoofd van dit blad, met bijvoeging van eenen postzegel van *10 centiemen* voor het verzenden der premiën-bons,

Buitengewone PREMIE aan onze GEABONNEERDEN.

PORTRET IN OLIEVERF

Alle geabonneerden aan den *POSTRIJDER*, oude of nieuwe, hebben recht op eene artistieke premie, van het grootste belang.

Ingevolge eene overeenkomst welke wij gesloten hebben met M. TH. LAFORCE, kunstschilder van talent, zal ieder onzer geabonneerden, **KOSTELOOS** recht hebben op zijn PORTRET IN OLIEVERF, (grootte portret - visietkaart) op houten paneel 14 × 10, zonder kader, of wel op eene **prachtpremie** van eene waarde van **25 fr.**

voor 6,50 fr.

Deze premie bestaat in een PORTRET IN OLIEVERF met *aanzienlijke vergrooting* der modellen visietkaart, in eenen prachtigen gulden en fluweelachtigen kader, stijl acanthe, 32 × 28, en geeft recht : 1° op de volstrekte gelijkenis, 2° op de ongeschonde teruggave der model photographieën.

☞ Om eene dezer premiën te bekomen, is het voldoende aan den schilder eene goede photographie te sturen, vergezeld van een premie-bon.

Dit bon, dat al de noodige inlichtingen inhoudt, zal door ons geleverd worden van elken geabonneerden die er aanvraag zal van doen, aan den uitgever van den *POSTRIJDER* (*o der voorwaarde er eenen postzegel van* 10 *centiemen bij te voegen, om de verzendingskosten te dekken*).

TONGEREN, DEN 9e NOVEMBER 1901.

Onderschrijving

geopend ten voordeele der nieuwe kerk, te Lulk op te richten, ter nagedachtenis van Z. D. H. Mgr DOUTRELOUX zaliger.

Opbrengst der 9 eerste lijsten fr. 99852,47.
Parochie Coninxheim.
Rondbaling in de kerk, fr. 11,30.

VAN ALLES WAT.

Le Petit Belge wijdt een hoofdartikel aan de maatschappelijke werking der geestelijkheid, waarin hij wijst op de overgroote werkzaamheid door de priesters op dit oogenblik aan den dag gelegd, met het doel de werklieden op te beuren en te verheffen uit hun netelachtigen toestand. Vakvereenigingen, pensioenkassen, samenaankoop syndikaten, overal vindt men de priesters bij als raadgever of begiftiger. Wanneer de pogingen van heden hunne vruchten zullen afwerpen zal men, gelijk voorheen, de monniken, de priesters als de eerste kampioenen der nieuwe beschaving moeten aanwijzen.

* *

ECHT SOCIALIST ! — Zoo Jan, zijt ge nu socialist ?

— Ja, Gust, en gemeend, zulle !

— Zoodat, indien ge twee koeien moest bezitten, gij er mij eene van geven zoudt ?

— Zeker zou ik er u eene geven.

— En als ge twee huizen moest bezitten, zoudt ge er mij ook een van geven ?

— 'k Zou het heel zeker doen. Men is socialist of men is het niet.

— Dat is goed ! En als ge twee konijnen zoudt hebben, zoudt ge er mij natuurlijk...

— He ! ho ! dat niet !

— Hoe zoo, dat niet ? Waarom eene koe of een huis wel, en een konijn niet ?

— Ja, maar ziet ge, koeien of huizen heb ik niet maar ik bezit twee konijnen.

* *

VLOEKEN. — De Zwitsersche afdeeling van de anti-vloekvereeniging, (Ligue antijuronnique), waarvan Dr Benoit te Bern voorzitter is, heeft hare propagande geopend, met de verspreiding van een aantal kaarten waarop staat : « Gij zult den naam des Heeren niet ijdel gebruiken » en « Gij zult niet zweren, nóch bij Gode, nóch bij menschen. » enz.

* *

TALRIJKE GENADEVERLEENINGEN zullen ter gelegenheid der geboorte van den kroonprinkijken prins plaats hebben. M. de minister heeft er ruim 500 aan het koninklijk handteeken onderworpen.

Daarenboven zal hij met de grootste wel willendheid de aanvragen onderzoeken, die hem nog zouden gedaan worden en het is zeer waarschijnlijk bij de eerste nog eene nieuw reeks namen wordt gevoegd.

* *

'S KONINGS NAAMFEEST. — De bisschoppen van België hebben bevel gegeven, dat, ter gelegenheid van het naamfeest des konings, 15 November, na het *Te Deum*, gezongen in de voornaamste kerk van elke gemeente, de Brabançonne zal uitgevoerd worden op het orgel, harmonium of met andere speeltuigen, waarover de kerken beschikken.

Er zullen overigens nog andere pogingen worden aangewend, om het nationaliteitsgevoel bij het uitoefenen der godsdienstplechtigheden meer te doen indringen ; zoo hoopt men, b. v., elke kerk, hoe klein zij ook weze, met eene nationale vlag te kunnen begiftigen.

* *

DROEVE AKTUALITEIT. — De karikaturiteekenaar Henriot beeldt ze in eenige trekken af, in een blad van Parijs. Een policieagent sleept eene kloostersuster voor den commissaris die, ruw en met de handen in de zakken, de « vangst » beschouwt. De volgende samenspraak heeft plaats :

— M. de kommissaris, ik heb eene Zuster vast, die geene machtiging heeft gevraagd.

— Waar had zij zich verborgen ?

— Bij het bed van eenen pokkenlijder !

* *

De witte Paters, gesticht in 1878 door Kardinaal Lavigerie, en begonnen met 3 personen, zijn nu ten getalle van over de 600 en hebben de taak op zich genomen van zelfs ten prijze van hun bloed, het vierde deel van het oostelijk Afrika uit de duisternis der afgodery tot het licht van het Evangelie te brengen.

* *

Wat groot verschil bestaat er toch tusschen de zeden en de gewoonten der verschillige volkeren ! Terwijl de Belgen b. v. zoo geerne drinken, zingen en zwieren, houden de Chineezen, volstrekt niet van luidruchtig verm[illegible] en de heer Bermijn, Missionaris, schrijft dat hij op de 21 jaren, in China doorgebracht, geen 5 zatte Chineezen heeft gezien. Herbergen waar men enkel drank tapt, kent men er niet ; herbergen bestaan er alleen voor de reizigers en doorgaans is er nog geen sterke drank te krijgen ; op vele plaatsen zelfs verkoopt men er geen eten : de baas maakt alleen de spijzen gereed, die de reiziger zelf medegebracht heeft.

In Duitschland is er eene herberg op 215 inwoners ; in Engeland 1 op 119 ; in Holland 1 op 173 ; in België 1 op 27.

Ziedaar de groote maatschappelijke plaag. Het drankmisbruik verslindt, in vele huisgezinnen, hetgeen noodig is om in de dringendste noodwendigheden te voorzien.

NAAR DE GROOTE STEDEN.

Het gebeurt maar al te dikwijls dat men heden hoort klagen dat er geene handen genoeg zijn om het landwerk te doen. De oorzaak daarvan is niet verre te zoeken. Duizenden en duizenden keeren hedendaags den rug naar hun dorp om naar de groote steden te gaan wonen. Dit geld, bijzonderlijk voor de jonge dochters. Men leest in de nieuwsbladen of men hoort vertellen dat er in de groote steden zoo hooge loonen te verdienen zijn, en rap, het buitenleven verdriet, het landwerk is te lastig en brengt niets op : en op het zeggen van den makelaar die alle goede diensten weet, trekt men blindelings naar de groote stad. Men vindt eene dienst, ja, die zeer winstgevend is. Doch in de stad mag men niet gekleed gaan gelijk in den buiten : schoenties, kleederen, mutsen en hoedjes moeten naar de mode zijn, en hoe meer men wint, hoe meer men verteert, en op 't einden het jaar heeft men wat modekleederen, maar geen geld in zak noch op de spaarbank. Ja maar, 't gaat dikwijls nog anders. Als de buitendochter in de stad komt, kan zij wat wasschen en plassen, boterhammen snijden en aardappels koken ; dan zij is in 't geheel niet bekwaam in heerenhuizen te dienen ; zij krijgt weldaast hare weetuendagen en moet zoeken naar een ander dienst. Waar naar toe ? In het eerste 't gereedste spring zij binnen, zonder te onderzoeken of er geen gevaar is voor hare zeden en of zij hare godsdienstige plichten daar vervullen kan. Zij is in de stad, zij wil er blijven, want 't ware eene schande in hare oogen naar het nederig geboortedorp te moeten wederkeeren. Het gaat, 't is waar, met elkeen alzoo niet, doch hoe dikwijls is zulks het geval niet ? En de zeden lijden schipbreuk, en het geloof der kinderjaren gaat weg, en men valt in den put van zedelijk en eeuwig verderf. Eilaas ! Hoe gelukkig, hoe vreugdig leefde zij 't huis niet bij hunne ouders, broeders, zusters, vrienden en magen ! Brandde de zon soms wat hard, viel het werk wat lastig, hoe zoet was het vermaak niet dat men smaakte in de eenvoudigheid van het buitenleven, hoe rustig was de slaap, niet en hoe blijde de stonden waar men, zonder vrees van verhinderd, bespot of belachen te zijn, zijne godsdienstige plichten kwijten kon ! Gelukkige dagen ! Het leven in de groote steden verschaft dat niet. Ondervraagt ze eens, en willen zij-rechtzinnig zijn, de drie vierden van degenen die den buiten verlaten hebben om een dienst te zoeken in de stad, zullen bekennen, dat zij gelukkiger waren en geruster van geweten op hun buitendorp. Doch de grootste fout ligt aan de ouders, die hunne kinderen niet legenhouden.

Daarom blijft te lande ; is uw loon zoo hoog niet, de kosten zijn minder en het sparen is gemakkelijker : en wat nog veel meer weerd is, gij loopt daar zooveel geen gevaren die u naar lijf en ziel verderven : in de stad krijgen de blozende buitendochters plattekeesgezichter.

LANDBOUW.

MOET MEN HET PAARD LATEN DRINKEN VOOR OF NA HET ETEN VAN HAVER ?

Het is bewezen dat het eene verkeerde doenwijze is, het paard te laten drinken seffens na het eten van haver, want alzoo wordt de haver te spoedig uit de maag gespoeld ; en daar zij de werking der maagsappen niet lang genoeg ondergaat, wordt zij minder verteerd. Als gevolg, het paard trekt minder voedsel uit de haver en verkwistiing van haver heeft dus plaats.

Het toedienen van water vóór het eten bevordert de speeksel-vorming, verhoogt de afscheiding der maagsappen, en laat het voedsel lang genoeg in de maag, om goed verteerd te zijn. In andere woorden, het voeder is beter benuttigd, wanneer de dieren drinken voor het eetmaal.

— En daar wij hartelijk deelnemen in alles wat u betreft, want wij beschouwen ons in zekeren zin als uwe kinderen...

Nu moest Katharina door hare tranen heen lachen. Die twaalf heeren, met den zeventigjarigen professor aan de spits, hare kinderen !

— Wij wenschen te weten wat u bedroefd, en of wij u niet helpend ter zijde kunnen staan. Wij behoeven u toch niet te verzekeren dat gij op ons rekenen kont. Dus — moed gevat, en alle bezwaren uit het hoofd gesteld !

Katharina antwoordde dat het niets was, volstrekt niets ; en zij dankte verlegen voor de haar betoonde deelneming en goedheid.

— Neen, neen, zoo komt gij niet van ons af, juffrouw Kathi, hernam de professor : en van goedheid kan op dit oogenblik nog in het geheel geen sprake zijn. Er is geen zelfzuchtiger volk, dan dat der jongmans. Wij willen, zoo mogelijk uw verdriet uit den weg ruimen, om geene andere reden, dan dat het eten ons beter smaakt, wanneer wij een vriendelijk gezicht er bij hebben. Gij komt dus maar eens bij mij zitten en biecht op. Misschien kan er wel eene mouw aan gepast worden.

Katharina verliet hare plaats en zette zich naast den professor, die hare hand nam en haar opnieuw toesprak.

— Komaan ! het hoofd niet laten hangen ! Het zou toch wel heel erg moeten zijn, als zooveel doktors ten eene kwaal geene remedie wisten. Vertel ons dus maar eens wat er aan hapert.

Het was eene treurige geschiedenis, die Katharina aan onder tranen vertelde. Een jonge man, een verre neef van haar, was vóór jaren verliefd geraakt op een meisje, en daar de familie aan weerskanten zoo beslist mogelijk zich tegen een huwelijk had verzet, waren zij op zekeren dag getrouwd en er van door getrokken. Na veel moeite en ontbering was het hem eindelijk gelukt als fotograaf in een Hongaarsch stadje een bescheiden maar toch toereikend bestaan te vinden. Twaalf jaren waren aldus verloopen en de toekomst begon voor hen wat op te klaren. Maar daar was in den afgeloopen herfst de cholera uitgebroken en eerst den man, tien dagen later de vrouw weggerukt.

— Dat is zeker een erg geval, bracht de dokter in het midden. Maar, juffrouw Kathi, daar is nu toch waarlijk niets aan te doen.

— Het is nog niet alles, hernam Katharina. Zij hadden een kind, een twaalfjarig meisje achtergelaten, dat nu alleen op de wereld stond. De gemeente wilde de zorg voor dat kind niet op zich nemen. Er werd een onderzoek gedaan, en nu heeft men mij, als de eenige bloedverwante, die nog te vinden was, het kind thuis gestuurd. Sinds gisteren heb ik het meisje bij mij.

Deze meedeeling veroorzaakte in de vrijgezellenkolonie geen geringe opschudding. Een nieuw persoontje in huis — dat raakte toch ben allen ! En dan nog wel een kind, een meisje ! Katharina's heeren stakeu de hoofden bijeen, en er ging een levendig gemompel door de zaal.

— Maar, juffrouw Kathi, zoo nam de professor, nadat de eerste opschudding wat was bedaard, weer het woord : dit ongeluk is nu toch niet zoo groot.

— Een ongeluk ? Nu ja, een ong-luk is het niet. Maar op zwakke schouders drukt een last zwaar, wien sterke niet voelen. Wat moet ik met dat kind beginnen ? — Ik heb van 's morgens tot 's avonds mijne handen vol. Hoe kan ik dan nog de opvoeding van een kind voor mijne rekening nemen ? — En ik kan haar toch niet in het wild laten loopen. Moet ik haar eene gouvernante geven ? — Dat kan ik toch niet. Of moet ik haar bij vreemden onder dak brengen ? — Ik weet er geen raad op.

— Mogen wij de kleine niet eens zien ? vroeg de professor. Breng haar toch eens hier. Laat haar eens zien.

Katharina verwijderde zich en kwam straks met het twaalfjarig meisje terug. Het kind gaf, toen het binnentrad, den heeren lief eene buiging, en liet zich, zonder verlegenheid te toonen, naar den professor brengen.

— Wel, beste meid, hoe gaat het ? vroeg de professor, terwijl hij haar de hand op het hoofd legde... Een zuiver Makart-type ! zoo wendde hij zich tot de kolonisten. Als zij een jaar of wat verder is, — dan brengt Makart hemel en hel in opschudding, om haar te mogen schilderen !

Het was alleerst het koloristische effekt, dat de kustenaars nog getroffen had. Het magere, sierlijk gebouwde kind had een zwart kleedje met hoogen zwarten kraag aan, daarbij zwarte kousen en fijne lage schoentjes. Tegen het donker zwart der ronwkleedjug stak hoogst belangrijk het kopje af, dat door een schat van rossig blond haar als met een straleukrans gekroond was. Ik het fijne, blozende gezichtje stonden een paar groote, zwarte vroolijk kijkende oogen, en de glimlachende mond liet de regelmatige, ivoorkleurige tanden zien.

— Wat een aardige deerne ! riep de professor. Hoe heet ge, mijn kind ?

Het meisje zag hem met eene hulpeloose uitdrukking aan en schudde het hoofd.

— Zij verstaat u niet, professor, viel Katharina in. Zij verstaat geen woord Duitsch.

— Geen woord Duitsch ? — Nieuwe opschudding in de kolonie.

— Wat verstaat zij dan ? vroeg de verbaasde professor.

— Enkel Hongaarsch !

— Maar verstaat gij dan Hongaarsch, juffrouw Kathi ?

— Geen syllabe !

— Gij hebt dus zelf ook nog niet met haar gesproken ?

— Geen woord : Hoe zou ik dat kunnen ? Het is een rebt kruis.

Een der heeren in het gezelschap kon Hongaarsch spreken. Deze herhaalde nu de vraag van den professor.

— Piroska, kerem, liefde het met beleefdheid gezeven antwoord, vergezeld van een buiging.

Wat bad zij gezegd ? — Allen rekten de hoofden naar den taalkundige, om te vernemen wat zij gezegd had. Deze verheugde zichzelven de gelegenheid, welke hij zoo plotseling had verkregen, en berichtte :

— Piroska, om u te dienen, heeft zij gezegd.

— Dus, hoe heet zij dan nu eigenlijk ? vroeg de professor, wien den vreemdsoortigen naam niet zoo terstond in het oor wilde.

— Piroska !

— Dien naam zal ik nooit kunnen onthouden ! jammerde de professor. Pi. Pi.... Piroska ! Wat een barbaarsche benaming !

— Men zou kortheidshalve ook Paphroska kunnen zeggen ! riep de grapjemaker der kolonie aan het benedeneinde van de tafel.

— Stilte in het Lagerhuis ! gebood de professor. Overigens geen kwaad gedacht. Een goed hulpmiddel. Nu zal ik werkelijk den naam beter kunnen onthouden.

Vervolgens wendde hij zich weer tot de kleine, trok zijn vriendelijkste gezicht en wendde haar tot zich. Piroska deed nog een stap nader.

(Wordt voortgezet.)

DE DOCHTER

van het

REGIMENT

9de VERVOLG.

II.

Katharina deerde bij hare nieuwe, met zoo goede zinnen Belroodde heerigheid ook weer op als eene plant, die bijgebrek aan water stond te verwelken, en zij weder geregeld begoten werd. [illegible] weder glad en [illegible] was voller. Zij had zich in haar nieuw beroep volkomen thuisgemaakt en voelde zich er zeker in. Hare moeder, zooals zij de bewoners harer kolonie noemde, liepen hoog met haar op en schikten zich willig naar de door haar uitgevaardigde edicten van orde en tucht.

Zij was nij drie-en-dertig jaar geworden : oud genoeg om met kaardigheid en zonder gevaar voor haren goeden naam een jongmanshuis te kunnen bestieren, en toch nog altoos schoon genoeg om hieren bourdersrol allerlei grappige, maar geschuldige galanterieën aanbieding te geven. Eene moest haar dankbaar zijn dat zij nog zoo knap was ! Dagoner waren de heeren het eens. Want wie ziet niet, liever een heeg dan een lelijk gezichtjom zich heen ? Zij had immers bij even groote flinkheid even goed oog en een monster kunnen zijn en dat zou men dan ook maar vóór lief hebben moeten nemen. Zoo was het dus veel aangenamer.

Het voorzitterschap aan de tafel der vrijgezellen werd bekleed door professor Baumann, een jeugdige oude heer van onverwoestbare levenslust, ondanks zijne zeventig jaren. Hij was een landschapschilder van naam en professor aan de akademie van beeldende kunsten. Hij was de eerste gast van Katharina geweest en, daar hij haar terstond in zijn hart gesloten had, haar al de drie jaren trouw gebleven. Altoos had hij voor haar een vriendelijk, grappig woord gereed, en hij was het ook, die van den beginne af voor de later komenden den omgang met haar ten toon van kiesche vertrouwelijkheid gegeven had. De oude heer genoot hunne tafelronde der ongebonden een onbetwist gezag en de anderen schikten zich naar hem te liever omdat hij een echt jeugdigen zin bewaard had en nooit als spelbreker optrad.

Op zekeren triestigen zondag in December, onden de thans zeer vereerbrijke bewoners van het gewezen klooster in min of meer feestelijke stemming aan de tafel plaats. Het zag er in het refectorium echt gezellig uit. Een dozijn gasvlammen verspreiden een helder lichten in de breede schouw kletterde een vroolijk vuur. Men had slechts op den professor gewacht en zoodra deze binnentrad begon ook de gebruikelijke schermutseling met Katharina.

— Waarmee zult u ons vandaag vergiftigen, juffrouw Kathi ? zoo begon hij, en het viel hem terstond op, dat dimaal het gewone slagvaardige antwoord op zijne plagerij uitbleef. Katharina liep twijgend rond, om hare taak als gastvrouw te vervullen.

— Wat heeft juffrouw Kathi toch ? vroeg de professor. Is zij met haar verkeerd been uit bed gestapt ? Zij heeft toch anders niet zulke kuren.

— Ik weet het niet. Ik heb haar ook al zoo vreemd gevonden, antwoordde Rudolf Sander, een jong glasfabrikant, wiens kantoor in de onmiddellijke nabijheid van het gewezen klooster lag. Zij heeft mij op zijn best goeden dag gezegd. Dat zijn wij toch niet van haar gewoon.

— Ik heb opgemerkt, met deze woorden wendde zich graaf Clemens Limay in het gesprek, dat zij daareven een traan heeft weggepinkt. Zie haar maar eens aan, als zij terugkomt. Zij heeft bepaald geweend.

Graaf Clemens was een jonge, lange aristocraat, [illegible] schappen wijdde en nu zijn laatste jaar aan de Weener hoogeschool doorhiep. Hij was door zijne familie, die een slot in Krain bewoonde, voor de diplomatieke loopbaan bestemd en hij toonde inderdaad veel aanleg daarvoor.

— Wij moeten er achter komen, wat er van is, zegde Moriz Grabmann, de procuratihouder van een groot bankiershuis.

Het verder gesprek en al de gissingen, die nu hadden kunnen volgen, werden door het terugkomen van Katharina gestuakt. Graaf Clemens had wel gelijk gehad, zooals allen terstond konden opmerken. Juffrouw Kathi had geweend.

Men zette zich in de gewone orde aan tafel ; de professor aan het hoveneind en Katharina beneden. Het gesprek werd slechts fluisterend gevoerd en bleef dikwijls steken. Juffrouw Kathi had verdriet over iets, en schier onbewust betoonde men haar door deze terughoudendheid zijne deelneming, evenals men zijn stem dempt in eene kamer, waar een doode ligt. Alleen de professor trachtte af en toe de stemming met geweld wat op te vrolijken. Zoo wilde hij volstrekt uit de soep van zijn buurman Sander de fricadellen visschen, om te bewijzen dat men daarmee voortreffelijk jongleren kon. Doch deze onde aardigheid wilde niet gaan en de stemming bleef gedrukt.

— Wij moeten haar vragen wat haar scheelt, zeide de professor, toen Katharina weder voor korten tijd de zaal verliet, om toe te zien dat het zondagsch gebraad in zijne gansche imposante beerlijkheid werd opgediend en dat er op de salade en de appelspijs niets viel aan te merken.

— Ja, ja, wij moeten het haar rondruit vragen, stemde men algemeen toe.

— Zullen wij eene deputatie van verirrouwde mannen op haar sturen ? vroeg de professor. Of moet zij hier voor het gansche volk haar woord doen ?

— Wij willen allen weten, wat haar dwars zit ; en als wij het verhelpen kunnen, dan willen wij allen het onze doen, zoo luidde de uitspraak der openbare meening.

Na het kalfsgebraad tikte de professor tegen zijn glas ten teeken dat hij het woord verlangde.

— Juffrouw Kathi, begon hij, tot niet geringe verlegenheid van de zoo plechtig aangesprokene : Tot u richt ik het woord. Wij meenen te hebben opgemerkt, dat gij verdriet over iets hebt.

Katharina drukte haren zakdoek tegen de oogen.

— En daar wij hartelijk deelnemen in alles wat u betreft, want wij beschouwen ons in zekeren zin als uwe kinderen...

Nu moest Katharina door hare tranen heen lachen. Die twaalf heeren, met den zeventigjarigen professor aan de spits, hare kinderen !

— Wij wenschen te weten wat u bedroefd, en of wij u niet helpend ter zijde kunnen staan. Wij behoeven u toch niet te verzekeren dat gij op ons rekenen kont. Dus — moed gevat, en alle bezwaren uit het hoofd gesteld !

Katharina antwoordde dat het niets was, volstrekt niets ; en zij dankte verlegen voor de haar betoonde deelneming en goedheid.

— Neen, neen, zoo komt gij niet van ons af, juffrouw Kathi, hernam de professor : en van goedheid kan op dit oogenblik nog in het geheel geen sprake zijn. Er is geen zelfzuchtiger volk, dan dat der jongmans. Wij willen, zoo mogelijk uw verdriet uit den weg ruimen, om geene andere reden, dan dat het eten ons beter smaakt, wanneer wij een vriendelijk gezicht er bij hebben. Gij komt dus maar eens bij mij zitten en biecht op. Misschien kan er wel eene mouw aan gepast worden.

Katharina verliet hare plaats en zette zich naast den professor, die hare hand nam en haar opnieuw toesprak.

— Komaan ! het hoofd niet laten hangen ! Het zou toch wel heel erg moeten zijn, als zooveel doktors ten eene kwaal geene remedie wisten. Vertel ons dus maar eens wat er aan hapert.

Het was eene treurige geschiedenis, die Katharina aan onder tranen vertelde. Een jonge man, een verre neef van haar, was vóór jaren verliefd geraakt op een meisje, en daar de familie aan weerskanten zoo beslist mogelijk zich tegen een huwelijk had verzet, waren zij op zekeren dag getrouwd en er van door getrokken. Na veel moeite en ontbering was het hem eindelijk gelukt als fotograaf in een Hongaarsch stadje een bescheiden maar toch toereikend bestaan te vinden. Twaalf jaren waren aldus verloopen en de toekomst begon voor hen wat op te klaren. Maar daar was in den afgeloopen herfst de cholera uitgebroken en eerst den man, tien dagen later de vrouw weggerukt.

— Dat is zeker een erg geval, bracht de dokter in het midden. Maar, juffrouw Kathi, daar is nu toch waarlijk niets aan te doen.

— Het is nog niet alles, hernam Katharina. Zij hadden een kind, een twaalfjarig meisje achtergelaten, dat nu alleen op de wereld stond. De gemeente wilde de zorg voor dat kind niet op zich nemen. Er werd een onderzoek gedaan, en nu heeft men mij, als de eenige bloedverwante, die nog te vinden was, het kind thuis gestuurd. Sinds gisteren heb ik het meisje bij mij.

Deze meedeeling veroorzaakte in de vrijgezellenkolonie geen geringe opschudding. Een nieuw persoontje in huis — dat raakte toch ben allen ! En dan nog wel een kind, een meisje ! Katharina's heeren stakeu de hoofden bijeen, en er ging een levendig gemompel door de zaal.

— Maar, juffrouw Kathi, zoo nam de professor, nadat de eerste opschudding wat was bedaard, weer het woord : dit ongeluk is nu toch niet zoo groot.

— Een ongeluk ? Nu ja, een ong-luk is het niet. Maar op zwakke schouders drukt een last zwaar, wien sterke niet voelen. Wat moet ik met dat kind beginnen ? — Ik heb van 's morgens tot 's avonds mijne handen vol. Hoe kan ik dan nog de opvoeding van een kind voor mijne rekening nemen ? — En ik kan haar toch niet in het wild laten loopen. Moet ik haar eene gouvernante geven ? — Dat kan ik toch niet. Of moet ik haar bij vreemden onder dak brengen ? — Ik weet er geen raad op.

— Mogen wij de kleine niet eens zien ? vroeg de professor. Breng haar toch eens hier. Laat haar eens zien.

Katharina verwijderde zich en kwam straks met het twaalfjarig meisje terug. Het kind gaf, toen het binnentrad, den heeren lief eene buiging, en liet zich, zonder verlegenheid te toonen, naar den professor brengen.

— Wel, beste meid, hoe gaat het ? vroeg de professor, terwijl hij haar de hand op het hoofd legde... Een zuiver Makart-type ! zoo wendde hij zich tot de kolonisten. Als zij een jaar of wat verder is, — dan brengt Makart hemel en hel in opschudding, om haar te mogen schilderen !

Het was alleerst het koloristische effekt, dat de kustenaars nog getroffen had. Het magere, sierlijk gebouwde kind had een zwart kleedje met hoogen zwarten kraag aan, daarbij zwarte kousen en fijne lage schoentjes. Tegen het donker zwart der ronwkleedjug stak hoogst belangrijk het kopje af, dat door een schat van rossig blond haar als met een straleukrans gekroond was. In het fijne, blozende gezichtje stonden een paar groote, zwarte vroolijk kijkende oogen, en de glimla-

VOOR UWE KIEKENHOKKEN

is het gebruik van turfmul zeerbevelenswaardig. Dit mul heeft een groot opslorpingsvermogen, zoodat de uitwerpselen der vogels er ras in verdwijnen. Het is ook een middel om het hok van ongedierte vrij te houden.

Bij gebruik van turfmul, raadt men aan, dagelijks eene hoeveelheid graan te werpen. De vogels maken er jacht op en werken terzelfdertijd de turfmulaag dagelijks om, zoodat er veel kans bestaat dat de uitwerpselen dagelijks onder gebracht worden.

Turfmul met vogeldrek doortrokken is een uitstekend mest.

HET BEWAREN DER AARDAPPELEN.

Om aardappels goed te bewaren, is het noodig :

a) de aardappels volledig te laten rijpen. De rijpheid is volledig wanneer de stengels gansch dood zijn ;

b) dat zij gezond en ongekwetst zijn ;

c) ze laten uitzweten in dunne laag, vooraleer ze in te kuilen ;

d) ze in te kuilen in droog grond en ondiepe kuilen of zelfs oppervlakkig, opdat zij altijd droog blijven, zelfs bij zeer hoogen waterstand ;

e) dat de laag aardappels hoogstens één meter bereikt ;

f) de ingekuilde aardappels eerst met een laag stroo bedekken, indien en zoolang het weder het toelaat ; later bekleedt men het stroo met eene dunne laag aarde, maar niet den rug van den silo en men draagt zorg dat, op dit oogenblik, het stroo droog is ;

g) dat volgens den warmtegraad der lucht vermindert, men de laag aarde tot op eene dikte van 50 c. verdikt. Met buitengewone zorst bedekt men nog de laag aarde met eene laag stroo of bladeren tichtjes met aarde bekleed.

h) dat naarmate het weder verzoet, men het bekleedsel van den silo vermindert ;

i) de silo door eenen greppel te omringen om 't water af te leiden.

Daar de aardappels zich 't best bewaren bij eene warmtegraad van 3 tot 6 honderdeelige graden, ware het wenschelijk een warmtemeter te gebruiken om de warmtegraden van den silo dikwijls te bepalen, en en alzoo te weten of het bekleedsel van den silo verdikt of verdund zal worden.

MOND- EN KLAUWZEER.

In den *Zeitgeist* wordt een schrijven opgenomen van den Italiaanschen geleerde Guido Baccelli. Daarin leert deze geleerde dat hij met veel bijval het iuspuitsen van SUBLIMAAT heeft toegepast bij de behandeling van mond- en klauwzeer bij de runderen.

Alle runders, zegt hij, die ik in vele streken van Italië aan deze wijze van behandeling heb onderworpen, zijn zonder uitzondering genezen, zoowel bij de zwaarste als bij de lichtere gevallen van besmetting.

Baccelli hoopt dat alle volkeren zich van dit middel zullen bedienen, om de runderziekte te bestrijden.

En wij verhopen dat men eindelijk het middel zal gevonden hebben, om die schrikkelijke plaag, die zooveel schade aan onze landbouwers toebrengt, doelmatig kunnen bestrijden.

— *Muilplaag.*— Het ministerie van landbouw heeft maatregels genomen om, zoo spoedig mogelijk, juiste inlichtingen te bekomen, aangaande de doelmatigheid der behandeling der dieren welke aan muilplaag lijden, met geneeswijze van M. Baccelli.

Deze behandeling zal, ten koste van den Staat, beproefd worden, ingeval zulks wenschelijk zal schijnen.

Eene gewichtige letter.

Geen letter van ons alphabet speelt zulk een groote rol in de wereld, zegt men, als de letter *g* ; geen letter zou dus minder goed kunnen gemist worden, en men kan deze bewering staven met de volgende beschouwing :

De *g* is het beginsel van alle geheid ; zonder haar zou er zelfs geen begin zijn. Zonder de *g*, bestond er geen grond onder onze voeten en zou niemand onze oudvader of grootmoeder gehad hebben.

De zekerheid der maatschappij berust grootelijks op de letter *g*. Zonder haar zouden er noch gerechtshoven noch gevangenissen, noch gebouwen, noch garnizoenen, noch gijzeling bestaan en zouden zelfs de grootste misdadigers de galg ontloopen. Maar er zouden ook minder werktuigen der vereeling zijn : geen geschut, geen geweren, geen granaten. De oorlog zelfs, die gesel des menschdoms, zou niet bekend weezen en zoude hunner onschuldige slachtoffers onder de guillotine gevallen zijn.

De letter *g* speelt de hoofdrol bij 's menschen geboorte, zoowel als bij zijn graf. Bestond de letter *g* niet, dan zou de mensch drie zinnen missen, namelijk het gebed, het gevoel, het gehoor.

De *g* is het begin van godsdienst en staat aan het hoofd der geestelijkheid, gelijk zij aan het hoofd staat der geleerdheid. Wie werd er zonder de *g* van het geloof en hoe wonderlijk zou het er zonder haar wel met de gerechtigheid uitzien ?

De *g* is een gewichtig bestanddeel onzer gezondheid, ten met haar vaagt ons geluk aan. Maar zonder haar zouden wij ook het gebrek niet kennen en zouden en geen gauwdieven, geestdrijvers en gekken op de wereld zijn, noch ook gelukzoekende, grijpvogels, die alles doen ten gerieve hunner geldbuidels, zonder zich te bekommeren om het lot en het welzijn hunner medemenschen.

Zonder de *g* zou het goud oud worden en zou er geen geld op de wereld wezen, om welks bezit thans zooveel kwaad bedreven en om welke goeis zooveel geleden wordt.

Ook uit een politiek oogpunt, heeft de *g* hare beteekenis ; zij maakt het voornamste deel der grondwet uit en zonder haar bestond er geen gelijkheid voor de wet.

Maar vooral speelt de *g* eene belangrijke rol in het huiselijk leven. Zij schenkt den jongeling eene geliefde, dan man eene gade en geeft hem tevens het zoo hoog noodig geduld, terwijl zonder haar nimmer een geest van eendracht in de woningen zou heerschen, noch gehoorzaamheid der kinderen aan hunne ouders of van den man aan de vrouw zou bestaan.

Is het bij overweging van alles wat wij aan de *g* verschuldigd zijn, wel te verwonderen, dat die letter nimmer uit onze gedachten gaat ?

M. GIELEN,

onze achtbare volksvertegenwoordiger, zal op

Donderdag 21 November,

dag der foor, in het lokaal der Land- en Tuinbouwmaatschappijen, in het Koffiehuis *Allée Verte*, Kielerstraat te Tongeren, van tien ure tot een, de personen ontvangen die hem verlangen te spreken.

Het uitbreiden der militaire vergoedingen.

Het gouvernement is voornemens, om het vrijwilligerschap nog meer aan te moedigen, de vergoeding der vrijwilligers op 35 fr. te brengen en die der dienstbeneemenden op 35, 40 of 45 fr. navolgens het soldaten, korporaals of onderofficiers betrefi.

Daarenteegen zou de vergoeding der milicianen van het voetvolk op 25 fr. worden gebracht, die der ruiterij-milicianen op 30 fr. blijvende.

De vergoeding zou uitgekeerd worden aan al de milicianen, welke ook de geldelijke toestand hunner ouders weze.

Zij die ouders hebben, moeten hun een deel der vergoeding afstaan ; weezen mogen haar gehel houden.

Het gouvernement hoopt hierdoor meer vrijwilligers te vinden, doch verschillige leden vreezen dat de vermindering der vergoeding voor de milicianen van het voetvolk, veel afkeuring zal ont